"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ — ଏହି ତିନୋଟି ଶବ୍ଦକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ ଅନେକ ଗୁଡିଏ ବିଶେଷତା ଆସିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ପାଦରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇ ଚାଲିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଉଠାଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରତି ପାଦରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରିଥାଆନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ପାଦ ନ ଉଠାଇବ ତେବେ ପଦ୍ମର ପ୍ରାପ୍ତି କିପରି କରିବ! କାରଣ ସେବା ହିଁ ପ୍ରତି ପାଦରେ ପଦ୍ମର ପ୍ରାପ୍ତି କରାଇଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମପତି ହୋଇଥାଅ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା କାରଣରୁ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେଉଛ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତିର ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ଅତି ଗହନ ରହସ୍ୟ ଅଟେ, ତେବେ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା ପିଲାମାନେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୁହାନୀ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯେଉଁମାନେ ବସିଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିବେ ନା । ତଥାପି ବି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆବାଲା ତ ଏକଥା ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ଏହି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଅଥବା ମ୍ୟୁଜିୟମକୁ ବହୁତ ଲୋକ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ବହୁତ ଆସିଥା'ନ୍ତି । କେହି ବି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଯାହାକୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଉଛି ସିଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥା ଯଦି ମନେ ଅଛି ତେବେ ଠିକ୍ ଅଛି, ଆଉ କେହି ବି ମନେ ପଡିବେ ନାହିଁ, ଆଉ କାହାକୁ ତ ଏଭଳି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମର ବାବା ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ଏଭଳି ପଥରବୁଦ୍ଧି ଯେ ୩ଟି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ପିତା ହୋଇଥିବାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅବିନାଶୀ ବର୍ସା ହିଁ ଦେବେ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ବର୍ସା ରହିଛି । ଯଦି ଏତିକି କେବଳ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମେ ଘରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଭୁଲି ଯିବା ଯୋଗୁଁ କାହାକୁ କହିପାରୁନାହିଁ । ତୁମେ ଏକଥା ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛ କାହିଁକି ନା ସାରା କଳ୍ପ ତୁମେ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଥିଲ । ଏବେ ବାବା ବସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ସରଳ, ବାକି ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ବର୍ସା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଇଏ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଅଟନ୍ତି, କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି କଥା କୁହ ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକେଇବେ । ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ଟିକିଏ ବି ପାଦ ନ ଉଠାଇବ ତେବେ ପଦମ କିପରି ପାଇବ । ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପଦମପତି ହୋଇପାରିବେ । ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କଦମରେ ପଦମ ମିଳିପାରିବ । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ପିଲାମାନେ କୁଆଡୁ-କୁଆଡୁ ଦୌଡି କରି ଆସୁଛନ୍ତି । କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଦମଗୁଣା ମିଳିବ ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି ଯେ ପ୍ରଥମେ ଶୂଦ୍ରଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ କରିବା ତେବେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବା । ସେବା କରିବା ଦରକାର ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ହିଁ ସେବାର ସମାଚାର ଶୁଣାଯାଉଛି ଯେପରି ଆକର୍ଷିତ ହେବେ । ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପଦମ ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣାଅ ଯାହାକି ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି କେବଳ ଏମିତି ହିଁ ଈଶ୍ୱର ପିତା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି — ଏକଥା ତ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥିବ । ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଶିକ୍ଷକଙ୍କର କଥା ମନେ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିନଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଅପାଠୁଆ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, ତୁମେ କିଛି ବି ନପଢି ମଧ୍ୟ ତ ଏକଥା ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ଆମର ଇଏ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ଈଶ୍ୱର କେବେ ନ ଆସିଥାନ୍ତେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଡାକିଥାନ୍ତେ ଯେ ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା ଆସ । ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଯେବେକି ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଶାସ୍ତ୍ର କାହିଁକି ପଢୁଛନ୍ତି ? ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ? ସେଠାରେ କ'ଣ ଭଗବାନ ବସିଛନ୍ତି କି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଈଶ୍ୱର ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର କିପରି ହୋଇପାରିବେ! ସ୍ୱର୍ଗକୁ କିପରି ଯାଇପାରିବେ, ଜନ୍ମ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ନେବାକୁ ପଡିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଫରକ ତ ଅଛି ନା । ଏହାକୁ କ'ଣ ସତ୍ୟଯୁଗ

କହିବା କି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କଳିଯୁଗ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁପଟେ ଟିକେ ସୁଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲି ଭାବିନେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେ କୌଣସି ଗାଳି ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ଆମର ପିତା ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି ମିଳିବା ଦରକାର । ବାବା ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଏପରି ଯେଉଁଥିରୁ ବର୍ସା ର ନିଶ୍ଚିତ ଆଭାସ ମିଳିଥାଏ । ଆଉ ଯେତେ କାକା, ମାମୁଁ, ଦାଦା ଆଦି ଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳିନଥାଏ । ତେଣୁ ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ସମ୍ପତ୍ତି ନଥାଏ । ସିଏ ତ ନିଜେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡି ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ବିକାରର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଛ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡିଛୁ, ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଥିବା ବିକାରର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛୁ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା କେତେ ସହଜ । ଆମେ ସାରା ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟି ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଲା ନୂଆ ଦୁନିଆ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା, ସମସ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗର ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି, ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ କେବଳ କଥାକୁ ମାତ୍ର କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ଏହି କଥା ବିଚାର କର — ବାବା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ଦୁଇଟି ମାତ୍ର ଅକ୍ଷର ରହିଛି — ମନମନାଭବ, ଏଥିରେ ସବୁକିଛି ଆସିଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଜଣାନାହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ମନେ ରହୁଛି । ନଚେତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଲେଖିକରି ଦିଅ ଯେ ଆମେ ଏତିକି ସମୟ କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ବସିଥିଲୁ ? ତୁମେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ ତେଣୁ ସିଏ ହିଁ ମନେ ପଡିବା ଦରକାର ନା । ଛାତ୍ରର ଶିକ୍ଷକ ହିଁ ମନେ ପଡିବେ ନା! କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏକଦମ୍ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଉଛି । ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ନେଇଯାଉଛି, ତୁମକୁ ଜଣା ମଧ୍ୟ ପଡୁ ନାହିଁ । ତୁମେ ବର୍ସା ନେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଥିଲ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ କିଛି ବି ମିଳୁନାହିଁ । ଏହିପରି ହିଁ କହିବା ନା । ଯଦିଓ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ କିନ୍ତୁ ଏହା କେଉଁ ବଡ କଥା! ଏଠାକୁ ଆସିଲ କିନ୍ତୁ ପଢିଲ ନାହିଁ, ତଥାପି ବି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ ନା, କାରଣ ଏଠାରେ ବସିଛ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବୁ, ଯାହା ବି ପଦ ପାଉ । ତେବେ ଏହା ତ ପାଠପଢା ନୁହେଁ । ଟିକିଏ ବି ଶୁଣିଲେ ତା'ର ଫଳ ମିଳିଯାଉଛି । ପାଠପଢାରୁ ବଡ ବୃତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ପାଠପଢୁଥିବେ ତେବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବ । ଏଠାରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛି ମନେପଡିଯିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡୁନାହିଁ । ଯଦି ମନେ ପଡୁଛି ତେବେ କାହାକୁ ଶୁଣାଇବା ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଚିତ୍ର ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ଶିବଙ୍କ ଚିତ୍ର ଉପରେ ତୁମେ କାହାକୁ ଶୁଣାଇଲେ କ୍ରୋଧ କରିବେ ନାହିଁ । କୁହ, ଆସ ଆମେ ତୁମକୁ କହିବୁ ଏହି ଶିବ କିପରି ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ସହିତ ତୁମର କ'ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ? ଫାଲତୁ ଚିତ୍ର ତ ନଥିବ, ଶିବଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କହିବେ ଯେ ଇଏ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମର ଆତ୍ମା ଶିକ୍ଷା ନେଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାଏ । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ରଥରେ ଆସି ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କଳିଯୁଗର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ଏ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିବେ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାରାଦିନ ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ । ଯଦି ସେବା ନ କରୁଛନ୍ତି ବୁଝାଯିବ ଏହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ହିଁ ଚାଲୁନାହିଁ । ବୋକା ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବର୍ସା ମିଳିବ । ୟାଦ କରୁ-କରୁ ଶରୀର ଛାଡିଲେ ବାବାଙ୍କର ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯିବ, ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗ ।

ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବ୍ୟାଜ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଘରକୁ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି । କେହି ମରିଗଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ସେବା କରିପାରିବ । ଶିବବାବାଙ୍କର ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ଭଲ । ବଡ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରଖିଦିଅ, ଏଥିରେ କେହି କିଛି କହିବେ ନାହିଁ । ଏପରି କୁହ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ତୁମେ ଗୁପ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । କେବଳ ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ରଖି ଆଉ ସବୁ ଚିତ୍ର ଉଠାଇଦିଅ । ଏହି ଶିବବାବା ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ନା । କୁହ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର ଆଉ କାହାକୁ ୟାଦ କର ନାହିଁ । ଶିବବାବା ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ମୋ ସହିତ ଆସି ମିଶିପାରିବ । ତୁମେ ଗୁପ୍ତରେ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହୋଇଛନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର, ତେବେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି ? ଆରେ, ତୁମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର, ସିଏ ପୁଣି କିପରି ଆସୁଛି ? ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଉପରୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବଳଦ ଉପରେ ବସି ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ, କଥା କିପରି କହିବେ ? ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଭକ୍ତି କରୁନାହଁ, କୁହ, ଆମେ ତ ସବୁକିଛି କରୁଛୁ । ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ଚାଲିବା ଦରକାର । କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ହେଲେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ୍ — କ'ଣ ଯୁକ୍ତି ବତାଇବୁ ? କାହାକୁ ନାରାଜ ମଧ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କେବଳ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ କହୁଛ — ବାବା, ସେବା ମିଳୁନାହିଁ । ଆରେ, ତୁମେ ତ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ ଯାଇ ବସିଯାଅ । କୁହ, ଏହି ପାଣିରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ହେବ ? କ'ଣ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ? ତୁମେ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ କହୁଛ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାଅ । ତେବେ ସିଏ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି ନା ଏହି ପାଣିର

ଗଙ୍ଗା ଅଟେ ? ଏହିଭଳି ନଦୀ ତ ଢେର ରହିଛି । ବାବା ତ ଏକମାତ୍ର ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ପାଣିର ନଦୀ ତ ସଦାସର୍ବଦା ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ତ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କେହି ପତିତ ନାହାଁନ୍ତି । ତା'ର ନାମ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ, ନୂଆ ଦୁନିଆ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ ଅନେକ ପ୍ରକାର ସେବାର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୁଅ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଅମରନାଥରେ ମଧ୍ୟ ପାରାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ପାରାମାନେ ସନ୍ଦେଶ ପହଞ୍ଚାଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ପାରାମାନେ ଉପରୁ ଆଣିବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଦରେ ଲେଖି ବାନ୍ଧି ଦେଲେ ନେଇଯିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଦାନା ମିଳିଯାଉଥିବାରୁ ଆଉ କେଉଁଠି ଭଟକିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଦାନା ମିଳୁଛି, ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ରହିଛି, ଯାହା ତୁମକୁ ଏହିଠାରୁ ମିଳୁଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହିଠାରେ ଦାନା ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଘେରି ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟ, ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନା ମିଳୁଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଚଢେଇମାନେ ସାଗରକୁ ଶୁଖାଇ ଦେଇଥିଲେ । ବହୁତ କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ସତ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ସାଗରରୁ ଦେବତା ବାହାରିଲେ, ରତ୍ନର ଥାଳି ଭରି କରି ନେଇଆସିଲେ । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ସତ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସମୁଦ୍ରରୁ ଦେବତା କିପରି ବାହାରିବେ ? ସମୁଦ୍ରରେ କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟ ଅଥବା ଦେବତାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି କି! କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ମିଛ ହିଁ ପଢି-ଶୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି ମିଛ ମାୟା...... । ସତ୍ୟ ଏବଂ ମିଛ ସଂସାରରେ କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ମିଛ କହି-କହି ଦରିଦ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଉଛ, ତଥାପି ବି କୋଟିକରେ ଜଣେ କେହି ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସହଜଯୋଗ । ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ । ତେଣୁ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଦରକାର । ଆମେ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଛୁ ନା ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି ? ତୁମ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । କେତେ ମଧୁର କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏକଥା କାହାକୁ ବସି ବୁଝାଇଲେ ତୁମର କେହି ଶତ୍ରୁ ରହିବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ହିଁ ତୁମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ରଚିବା ଉଚିତ୍ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଚିତ୍ର ପଛରେ ବହୁତ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖି କେବେ ଉପହାସ କରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କୁ ଫାଇଦା ହେବ । ଏହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇଯିବ । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାର କଥା ମନେ ପଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଙ୍ଗ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଙ୍ଗ ଯୋଡିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ହେଉଛି କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିପାରିବ ନାହିଁ ତେବେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ । ଘରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ବହୁତ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ତୁମକୁ ମିଳିଯିବେ । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବାହାର କର ତେବେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ । ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ଦୋକାନ ତେଣୁ ଯିବେ କୁଆଡେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ବହୁତ କାଇଦାର ସହିତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, କାହାକୁ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ ଏବଂ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ରୂପକ ମୁଣିକୁ ଭରପୁର ରଖିବାର ଅଛି ଏବଂ ଏଣେ ତେଣେ ଭ୍ରମିତ କରିବାର ନାହିଁ, ତା' ସହିତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ଦେଶବାହକ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ମନୋରଞ୍ଜନର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଜୀବନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ପସନ୍ଦ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ତେଣୁ ସାରା ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱରୂପର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭବ କର ତେବେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଜୀବନର ଅନୁଭବ କରିବ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସମ୍ପନ୍ନ ଜୀବନ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବି ସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭୂତିକୁ କମ କରିବାର ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ଏକ ସାଧାରଣ ବା ମାମୁଲି ସମ୍ବନ୍ଧ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ସହିତ ରହିଥାଏ ତେବେ ସର୍ବ ଶବ୍ଦ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବ ଶବ୍ଦ ଅଛି ସେହିଠାରେ ହିଁ ସମ୍ପନ୍ନତା ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରୂପଧାରୀ ହୋଇ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖ ତେବେ ସ୍ଥିତି ହଲଚଲ ହେବ ନାହିଁ

।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***